

Tổ quốc thân yêu đang đi đến đến ngày 30/4. Nhân dịp này, chúng ta hãy cùng nhau xét lại vai trò của Đảng CSVN đối với đất nước và nhân dân VN.

Chỉ c xe tăng đi u tiên tìn vào Dinh Độc Lập. Ảnh: On the net

Khí đi t m đích của HCM và Đảng của ông, những người Mác xít đã mong muốn làm một cuộc cách mạng vô sản, cùng với phong trào cs quốc tế nhằm đưa nhân loại tiến đến giai cấp công nhân, không còn chính phủ, không còn dân tộc, không còn biên giới quốc gia để chỉ còn công sản, tức vô sản hoá toàn thể nhân loại. Mục lý tưởng công bằng xã hội như thế, theo họ. Nhưng trong giai thích này, con người, với ý thức cs cao độ, đóng góp hết sức mình và hy sinh trọn nhu cầu mình (làm theo khả năng, hy sinh theo nhu cầu). Thúc phạm và hàng hoá thà mả, sẽ không còn giai cấp đấu tranh, tìm về thế giới công sản nguyên thủy, lập thiên đường hạo nhiên cho con loài người! Nghe thì rất hay, nhưng không tưởng và hão huyền, hoàn toàn đi ngược nhu cầu nguyên tắc của bản chính trị, kinh tế và ý thức tiến hoá của nền văn minh nhân loại!

Chỉ cần đặt một vài câu hỏi là thấy vấn đề bức bối. Ví dụ, khi không còn chính phủ, ai sẽ điều hành sinh hoạt quốc gia? Nhân dân, hay phải bỏ ra một ban để điều hành hoặc một tổ chức trung gian nào đó? Vai trò của họ có gì đáng nhể của nhà nước hay không? Tên gọi và nội dung của nó là gì? Về mặt kinh tế, của cải để thà mả có, phạm chết ra sao? Ai sẽ quy định mức hàng nào để sản xuất hay phải theo qui luật cung cầu của nền kinh tế thế giới...? Nhưng câu hỏi tưởng chừng đơn giản như vậy nhưng lý thuyết cs không thể giải quyết thà đáng, để cho thấy chế nghĩa cs là hoang tưởng, không phù hợp với sự tiến hoá hàng thế giới của lịch sử nhân loại.

Điều quan trọng nhất mà nhân dân Việt cần xác định, là HCM và Đảng CSVN của ông ngay từ trước năm 1975, đã cháy bỏng ước muốn thực hiện cuộc cách mạng công sản quốc tế trên đất nước VN. Những lời kêu gọi đoàn kết (sau lưng đảng cs), kêu gọi lòng yêu nước chống ngoại xâm chỉ là các chiêu bài gian dối, để đoan chính trị để đảng tinh thần dân tộc của con dân VN để làm cách mạng vô sản. Tuy nhiên, họ không hề kêu gọi tiếp nối cuộc cách mạng dân tộc đã được khai xướng từ đó bởi con dân Việt tộc, mà cùng thời với HCM đã có những nhân vật tiêu biểu nổi tiếng: các cụ Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh, Huỳnh Thúc Kháng..., hoặc các đảng phái quốc gia mang sắc thái dân tộc thì đó cũng đang tranh đấu cho độc lập tổ quốc chống thực dân Pháp như Việt Việt, Việt Quốc (VN Quốc Dân Đảng), Duy Dân, Dân Xã v.v...

Khi kêu gọi thực hiện cuộc cách mạng, để thực hiện là những công việc đưa xã hội tiến bộ sang hay, tiến bộ đến tận cùng, nhưng những cs chỉ yêu cầu hô hào đấu tranh và xóa bỏ chế độ cũ, mục đích là cướp chính quyền, chỉ không trình bày được nội dung xây dựng. Chính vì mục tiêu chính yếu ban đầu và của toàn bộ cuộc cách mạng trước nay là cướp chính quyền, họ đã không hề biết xây dựng. Cho dù có công việc xây dựng đi nữa, nó cũng không hợp với đời sống xã hội bình thường như đã được đặt trên đây, nên các đảng cs đã thất bại thảm hại trong hoà bình. Một khi đã ngồi trên ghế cao chỉn chu, họ lại loay hoay không biết cách xây dựng, vì chỉ a ai hình dung và giai thích nội xã hội chế nghĩa có thể mả ra sao, sinh hoạt thế nào? Đó là chế nói đến xã hội cs và thế giới để đảng! Không biết nó còn tanh bành thế nào, để ý đến nhân loại tiến

đầu nà!

Chúng ta hãy chú ý đến những gì Hà Nội thực hiện sau khi thực hiện đợt nổi dậy, nhằm tìm hiểu xem vai trò của Đảng CSVN trong đời sống chính trị của quần chúng dân Việt có còn tồn tại hay không? Bởi có người có thể phản bác rằng nếu như vào các những gì Đảng CSVN đã thực hiện ở miền Bắc XHCN trước 1975 (tức cũng như xưa) sẽ không hợp lý vì lúc đó Đảng đang lo lắng các chính quyền, đang lo đoàn kết toàn dân... nhưng tôi sẽ minh chứng cho điều này!

Trước hết, thời điểm 1975 đã là thời cơ vàng mà Đảng CSVN đã không biết tận dụng để hòa giải dân tộc thực sự, còn gây thêm thù hận mới đoàn kết trong nhân dân. Họ đã chia rẽ quần chúng dân hai miền Nam Bắc, đẩy nhân dân miền Nam vào thế thế chấp, nín thở qua cửa, bằng cách đưa quân dân cán chính miền Nam, tiến là học tập cải tạo, nhưng thực chất là giam hãm tù hàng loạt. Một loạt những chính sách: đời sống, cải tạo công nhân nghiệp vụ, hợp tác xã không phải, các kế hoạch ngũ niên như vô số hóa toàn dân, dẫu biết không thể thực hiện được thì vẫn tiến hành. Miền Nam mà họ đã phải dùng tên tuổi của... thực chất, chỉ là ý chí muốn gom tất cả quy định và quy định lại xã hội và cho Đảng CSVN. Chính vì những chính sách thiêu hủy thực tế, phản nhân tính, đi ngược lại lợi ích quần chúng dân mà nhân dân đã bất hợp tác với chính quyền, cũng là nguyên nhân đẩy hàng triệu người ra biển làm mồi cho heo tặc và cá dơi.

Ta có thể coi đời đại số thế giới nhân dân này là đầy rẫy những quần chúng dân bất trị, tranh đấu mãnh liệt chống lại một thế giới Đảng CSVN và nhà nước thực dân.

Một trang sử rất đáng chú ý của Đảng CSVN sau khi thực hiện đợt nổi dậy là việc đưa quân sang Cam Pu Chia và chiến tranh biên giới với Trung Quốc.

Số việc đem quân “giúp” nhân dân Cam Bốt đánh đuổi Polpot thực ra thì nào chẳng là biết, nhưng Hà Nội đã bắt thế giới lên án và cô lập, Đảng thực cũng là một trong những lý do đưa đến chiến tranh biên giới với Trung Quốc. Nhìn từ khía cạnh thực tiễn “cách mạng” mà CSVN xem: bài phong trào thực, chúng ta thấy rõ CSVN đã cố gắng cho đi nhưng chính họ hô hào là: VN đã trở thành thực dân Lào và Cam Bốt! Điều này thì cáo Đảng CSVN không có nhận quan điểm kiên chính trị với hai nước Đông Dục kia. Đúng ra, họ phải khéo léo kêu gọi thành lập một hình thức “Liên Hiệp Đông Dục” nào đó (Việt, Miên, Lào) một cách trong sáng và bình đẳng, có lợi cho cả ba và vì kinh tế, và bảo vệ hòa bình và người Việt sinh sống tại đây, và liên kết cho thêm sức mạnh để phó với Trung Quốc. Chúng tôi sẽ quay trở lại đề tài này khi có dịp.

Khi cuộc tranh chấp Trung-Xô đã đến hồi cao điểm buộc CSVN phải chọn một trong hai, Tổng bí thư Đảng thực, ông Lê Duẩn và Bộ chính trị đã quyết định nghiêng về phía Nga khi họ Đảng thực gia nhập phe cộng sản. Đảng trên quan điểm dân tộc trong quan hệ với Tàu, đây là một điều nên làm, nhưng phải khôn khéo để Đảng thực gia nhập ông láng giềng cộng sản của họ. Họ Lê đã cố gắng rũ bỏ ảnh hưởng Trung Quốc mà họ đã lún sâu vào quá khứ trước đó, nhưng lại khờ khạo và ngu ngốc đến mức đưa cả vào Hiến pháp và sách giáo khoa, gọi đích danh TQ là bá quyền nước lớn. Chính vì chủ nghĩa dân quyền lợi của Đảng CSVN và vì quá ngu ngốc, Lê Duẩn đã thiêu hủy khôn ngoan, hành xử sai lầm đem đến cuộc chiến đẫm máu Việt-Trung.

Vì một thế giới chủ nghĩa dân quyền lợi của họ nên đã bắt đầy những quần chúng dân chỉ biết không hợp tác. Khi cuộc chiến biên giới phía Bắc nổ ra, nhân dân đứng cùng chiến đấu chống lại xâm lược.

lòng yêu nước đem đến, nhưng lúc hốt chí n tranh, họ lại quay về th th về i đ ng và nhà n c, v n ch a t ng lo ng cho s ph n nghèo hèn c a toàn dân. Nhưng k ho ch di dân đ n vùng kinh t m i, các k ho ch ngũ niên, h p tác xã đã hoàn toàn th t b i. Nhân dân không đ g o ăn dù v a lúa mi n Nam đ s c cung ng th c ph m cho c n c. Nhân dân th y rõ đ ng cs không đ a ra đ c nh ng chính sách th c t có kh năng xây đ ng, cho cá nhân l n cho quê h ng, nên h ùn ùn b vùng kinh t m i kéo nhau v các thành ph l n, nh t là thành ph HCM, b t đ u m t cu c t m u sinh làm ăn buôn bán v i nhau, không c n đ n s can thi p c a nhà n c. n nông thôn, h p tác xã cũng b t đ u tháo khoán ru ng đ t cho dân chúng làm ăn cá th . Các h p tác xã là hình nh rõ nét nh t c a n n kinh t “làm ch t p th ” đ nh h ng XHCN, khuy n khích c nh cha chung không ai khóc nên không ai tích c làm vi c, xói mòn m i sáng ki n cá nhân. C n c đói. C n c ăn bo bo, ăn c m đ n ngô khoai, mà ph n c m th ng là ít h n ngô khoai.

Nh nh ng l i thi t tha kêu gào t đáy t ng, c ng v i c áp l c xã h i và sáng ki n cá nhân (buôn bán cá th , khoán đ t...) mà đ ng b t bu c ph i xét l i v n đ và ch nh s a chi n l c. Tr ng Chinh cũng ph i lên ti ng thay đ i hay là ch t. Lúc đó, đ ng m i đ ra chính sách đ i m i và c i m d i th i T ng bí th Nguy n văn Linh. Chính sách này đã t o ra s h i sinh cho quê h ng th y rõ. Không lâu sau đó, c n c đ ăn, r i đ g o xu t kh u, tr thành n c đ ng th ba th gi i v xu t kh u g o.

Nh v y, có th nói đ c r ng chính đáy t ng nhân dân đã đ n đ o, c u s ng đ ng trong hai th p niên v a qua. M t t ng đã không theo k p đáy t ng, ph i nh đáy t ng m i t n t i.

Th nh ng, đ ng đã đ i x và ghi công qu n chúng ra sao? Sau khi đã thoát hi m c hai m t, áp l c xã h i t n n kinh t ch huy l n b i và áp l c chính tr t nh ng ch n đ ng c a phong trào gi i C ng Đ ng Âu, đ ng quay sang làm hoà cùng TQ, d n dà l y l i uy th và b t đ u ph n công. Ru ng r y, nhà đ t nhân dân cán b c p bóc tr ng tr n. M i ngày, có đ n c g n trăm ng i t t p t i v n hoa Mai xuân Th ng đ ch đ c gi i quy t, có nh ng ng i ăn ch c n m ch t i đó c n m tr i. Trung ng t ch i trách nhi m, h a h n tr v đ a ph ng s lo xong; đ a ph ng l i b o không đ th m quy n, h y lên g p trung ng ngoài Hà N i! Dân oan trên búa d i đe, n m gi a tha h cho trên d i đùn đ y. Hà N i sáng t o áp đ ng chính sách trên đ i d i đ p. Trong thì c p đ t nhân dân, ngoài l i cúi r p đ u tr c bành tr ng Trung Qu c. Thanh niên sinh viên yêu n c bi u tình ch ng Trung C ng b n gi t ng dân, c p gi t đ t đại bi n đ o thì c m đoán; trí th c báo chí lên ti ng dân ch hoá đ t n c b b t; tôn giáo th hi n tình th ng đ ng l o i và khuy n khích tu t p gây m m thi n trong xã h i cũng b trù đ p áp b c.

Nh ng nh ng đ i u y đã cho các đ ng viên th y r ng càng ngày đ ng càng xa r i qu n chúng, b qu n chúng cô l p và b t h p tác. Nhân dân ngày càng nghèo khó, lo ch y ăn t ng b a, ngày càng c đ n vì b đàn áp; ng c l i, cán b ngày càng gi u có, phì n n ra, tr thành giai c p t b n đ trong xã h i. Không ai nghĩ đ n t ng lai cho đáy t ng qu c dân, không m y cán b lãnh đ o đ t v n đ thay đ i h th ng chính tr , đáp ng nh ng yêu c u và đ i u ki n m i c a đ t n c, và càng không n m b t đ c trào l u m i trên th gi i. H ch lo b o v ch ng i và h th ng chính tr đã r a nát. Đáy t ng qu c dân v n d i m t trông ch nh ng không tìm ra cán b lãnh đ o nào có vi n ki n, dám làm m t cu c đ t phá t t ng, t o c m h ng xã h i cho m i ng i đ ng lòng xây đ ng và b o v t qu c. H v n ph i đ a vào tên tu i c a nguyên ch

CSVN b o ho ng h n vua, 16 ch  được Trung Quốc ban tổng, c n t  ng thêm t  v ng cho ra v  trang tr ng, th n ph c thiên triều trung thành h t m c! G n đ y, t  2008, nh  nước VN hàng năm g i ph i đ n v n ngh  sang Đ ng H ng, t nh Qu ng T y (bên kia bi n gi i M ng C i),

đều chịu sự phê phán của nhân dân! Trong các thời kỳ văn nghệ, có cả những hai thi sĩ VN mang hình ảnh hai Bà Trưng đứng kiêu dũng xin lấy Mã Viện, kẻ đã đánh bại hai Bà khiến phải trở về quê hương giòng Hát Giang trở về! Họ tôn kính kẻ thù của anh hùng dân tộc. Họ tôn thờ và đáng khinh bỉ nhân Lê Chiêu Thống về nước. Họ mang xác Việt mà nhân Hoa, để cho bác Đào H (viết theo lời M) vuốt đổ u hồn cho hồn người nước mình chung tàn tạ chết chui! Rồi giữa đêm giao thừa Canh Dần vừa qua, một đài truyền hình VN đã phát lời thời kỳ văn nghệ với bài hát ca ngợi một tình bạn bè quốc tế HCM-MTĐông và tình hữu nghị Việt-Trung, núi liền núi, sông liền sông, phát đi từ Trung Quốc!

Cho thời gian này, CSVN chưa một một, về nguyên nhân lập truyền CNXH, tìm thời lùi một bước để tiến ba bước; về kinh tế thì truyền để cho họ của XHCN chưa ai thấy một! Họ không hề vì quyền lợi dân tộc để cùng quốc dân đấu tranh cải biến nút thắt bần tiện của xã hội này.

Với những điều đi nêu trên, nhân dân có quyền kết luận rằng: một đảng luôn tự hào là có truyền thống cách mạng, tức phải biết thay cũ đổi mới mà rụt rè không dám thực hiện một cuộc cải cách toàn diện và triệt để nhằm tạo nên một xã hội, không đáp ứng được nguyện vọng nhân dân thì ngày ngày người người với chỉ một thủ đoạn quốc sự ngạo mạn hành tinh vàng để lừa dối, không mưu sinh trong hiểm tử cùng đây để quốc dân, lợi ích biết sự với những tiến bộ của hào quang quá khứ, còn phải đưa vào uy tín của và chế độ đã một hơn 40 năm qua để tồn tại, để nên nhiên vai trò của họ đã chết ngay từ lúc ngạo mạn trên đỉnh vinh quang thủ nghĩa nhất để nước, năm 1975.

Một đảng luôn mơ mêu rao có sự mạng lịch sử để với nhân dân, đến để quốc dân hoà mình vào trào lưu quốc tế của sự tiến, không hề là cuộc cách mạng dân tộc, lợi ích quốc gia và dân tộc đại biểu để ông cho thiên triêu như một gì về ngôi báu, thì hỏi con dân Việt có còn chấp nhận vai trò lãnh đạo của họ nữa hay không?